

Jeg vil fuldt vel anerkende, at Landbruget i mange andre Henseender har Krav paa, at Statskassen kommer det til Hjælp i langt højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, og selvfølgelig maa det erkendes, at et saadant Krav vokser og maa blive stærkere i trange Tider for Landbruget. Men dette Forslag er heller ikke noget af den Natur eller noget, som kan sættes i Forbindelse dermed. Dette er et Krav fra en Del af Landbruget om at blive i ethvert Tilfælde nogenlunde ligestillet med det øvrige Landbrug, at blive fri for en Skat, som paahviler en Del af Landbruget, uden at det øvrige Landbrug i mindste Maade har Lod eller Del deri. Det er et Krav om at se en gammel Uret udjævnet, et Krav, som naturligvis ikke bliver mindre, fordi tilfældigvis nu for Tiden ogsaa det mindre Landbrug befinder sig i trange Vilkaar. Men det er et Krav om at faa en gammel Uret udjævnet, et Krav, som er fremsat til forskellige Tider uden Hensyn til, om Landbruget har været i Trang eller ikke. Det har været fremsat i 50'erne, i Begyndelsen af 70'erne, i Slutningen af 70'erne, atter og atter, snart til Tider, hvor Landbruget har været i Trang, og snart til Tider, hvor det har blomstret. Det er et Krav, hvis Afgørelse ikke kan og maa træffes efter Spørgsmaalet om, hvorvidt Landbruget er i Trang eller ikke.

Det ærede Medlem var saa venlig at ønske at se dette Lovforslag koblet sammen med en hel Del andre Landbrugslove, med forskellige Skattelove, med Spørgsmaalet om, hvad Staten yder til Lettelse af Jærnbanefragter og lignende. Ja, hvis det ærede Medlem kunde faa Held dertil, kunde vi ogsaa være sikre paa at se dette Lovforslag synke temmelig dybt ned til Bunden. Men derfor har jeg ment det rigtigt at gøre opmærksom paa, at selv for Følk, som ellers sværme for Sammenkoblingen, er der ikke noget som helst Holdepunkt for en Sammenkobling af dette Lovforslag med noget som helst andet Lovforslag. I hvilken Grad det ærede Medlem ser med Misnøje paa dette Lovforslag, kan man slutte af det ærede Medlems Udtalelse om, at der i Lovforslaget skulde ligge en Lokkemad eller Madding. Jeg behøver ikke at komme dybere ind derpaa, efter at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har afvist denne Forstaelse af Lovforslaget og med fuld Føje gjort opmærksom paa det ganske rigtige og naturlige, at man ikke kan tale om Lokkemad eller Madding,

hvor der er Tale om at give fuld Erstatning og intet mere end fuld Erstatning.

Sluttelig vilde jeg gerne gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard), der stadigvæk var bange for, at Lovforslaget, hvis det blev til Lov, skulde komme til at virke paa en uheldig Maade, idet det ene Sogn kunde faa Anledning til at blive misundelig paa det andet. Det ærede Medlem mente, at jeg havde overvurderet Instruksen til Tiendekommissærerne. Jeg tror ikke, jeg har overvurderet men, men at det snarere er det ærede Medlem, der har undervurderet Tiendekommissærerne. En Instruks, der er tydelig skreven, kan sikkert forstaas af de udmærkede og forstandige Mænd, der fungere som Tiendekommissærer, og naar det ærede Medlem fremkom med en Antydning om, at der for Fremtiden kun skulde være Tiendekommissærer af Venstre-reformpartiet, og at det skulde være Hensigten med det foreliggende Lovforslag at trænge de nuværende Tiendekommissærer, hvor de ere deres Pladser voksne, ud af disse . . . (*Dalsgaard*: Det sagde jeg ikke). Man maatte forstaa det saaledes ud fra det ærede Medlems Udtalelser, at nu for Tiden findes der ikke Tiendekommissærer af Venstre-reformpartiet . . . (*Dalsgaard*: Det ved jeg ikke) . . . Saa ved jeg det, og det er ganske naturligt og i sin Orden, thi Tiendekommissærerne bleve udnævnte for at føre Loven af 8de Maj 1894 igennem, og det er derfor naturligt, at de bleve tagne af de to Partier, som gennemførte Loven, ligesom det var ganske naturligt, at man nærede Mistro til alle de andre Partier og ikke vilde tage deres Mænd til Tiendekommissærer af Frygt for, at de skulde spolere denne udmærkede Lovs Gennemførelse . . . (*Dalsgaard*: Saa er det ogsaa naturligt, at man tager dem af Reformpartiet) . . . Ja, det vil maaske være meget naturligt, men det behøves ikke, og vi ere jo nu en Gang saa gode Mennesker, at vi gerne unde dem, som have et godt Ben at gnave, at blive ved at gnave det. Vi ere saa gode, at vi ikke alene unde dem at gnave deres gamle Ben, men at vi ogsaa sørge for, at de kunne faa et Ben, som der virkelig er Sul paa. Og hvis dette Forslag bliver til Lov, vil der blive noget Sul at gnave paa det Ben, thi Tiendekommissærerne ville baade faa noget at bestille, hvis dette Forslag bliver til Lov, og ogsaa noget at fortjene.

Jeg tror ikke, at denne Lov vil være egnet til at opvække Misundelse eller an-